

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
- SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL -

DECIZIA nr.4480

Dosar nr.4198/2/2010*

Ședința publică de la 25 noiembrie 2014

Președinte:	Iuliana Măiereanu	- judecător
	Dana Iarina Vartires	- judecător
	Eugenia Ion	- judecător
	Aurel Segărceanu	- magistrat-asistent

\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\\

S-a luat în examinare recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței nr.6509 din 14 noiembrie 2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal s-au prezentat atât recurentul, prin consilierul juridic [REDACTAT], cât și intimatul-pârât Petrică Ioan, prin avocatul [REDACTAT].

Procedura este legal îndeplinită.

S-a prezentat referatul cauzei, după care Curtea, constatând pricina în stare de judecată, a acordat părților prezente cuvântul cu privire la recurs.

Reprezentantul recurentului a solicitat admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul admiterii acțiunii și constatării calității de colaborator al Securității în ce îl privește pe intimatul-pârât, pentru motivele și argumentele prezentate în scris.

Reprezentantul intimatului-pârât a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, și menținerea sentinței atacate, ca fiind temeinică și legală; în acest sens, a arătat că, în speță, în mod corect a fost respinsă acțiunea de către instanța de fond, de vreme ce nu s-a făcut dovada îngrădirii drepturilor și libertăților omului, condiție expres prevăzută de lege pentru constatarea calității de colaborator al fostei Securități.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința nr.6509 din 14 noiembrie 2012, pronunțată în fond după casare, Curtea de Apel București – Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, în contradictoriu cu pârâtul Petrică Ioan, prin care solicita să se constate calitatea acestuia de colaborator al Securității.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a apreciat că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art.2 lit.b) din O.U.G. nr.24/2008, reținând, în esență, următoarele:

Din dispozițiile art.2 lit.b) din O.U.G. nr.24/2008, aplicabile în cauză, rezultă că trebuie îndeplinite nu numai condițiile invocate de reclamant în acțiune, referitoare la punerea la dispoziția Securității a locuinței sau altui spațiu deținut de pârât și la caracterul voluntar al punerii la dispoziție, ci și condiția ca prin această activitate, pârâtul să fi înlesnit culegerea de informații de la alte persoane.

Or, reține instanța de fond, reclamantul nu a dovedit că locuința pe care pârâtul a pus-o la dispoziția Securității a fost folosită efectiv de organele de securitate și a dus la înlesnirea culegerii de informații de la alte persoane.

Mai mult, prima instanță apreciază că dispozițiile art.2 lit.b) teza a IV-a din O.U.G. nr.24/2008 trebuie interpretate în coroborare cu prima teză a acestui articol, în sensul că scopul punerii la dispoziția organelor de securitate a locuinței pârâtului trebuie să fie nu numai înlesnirea culegerii oricăror informații, ci culegerea informațiilor „prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist”, ceea ce, în cauză, nu a fost dovedit.

Împotriva acestei sentințe, considerând-o netemeinică și nelegală, a declarat recurs reclamantul, invocând dispozițiile art.304 pct.9 și art.304¹ din Codul de procedură civilă și susținând, în esență, că hotărârea atacată este lipsită de temei legal și a fost dată cu aplicarea greșită a legii.

Examinând sentința atacată în raport cu actele și lucrările dosarului, cu motivele și criticile invocate de recurent, precum și cu dispozițiile legale incidente în cauză, inclusiv cele ale art.304¹ din Codul de procedură civilă, Curtea constată că recursul este fondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

În cauză, sunt aplicabile dispozițiile art.2 lit.b) teza finală din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.

Potrivit acestor prevederi legale, „colaborator al Securității este și persoana care a înlesnit culegerea de informații de la alte persoane, prin punerea voluntară la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu pe care îl deținea, precum și cei care, având calitatea de rezidenți ai Securității coordonau activitatea informatorilor”.

Rezultă, din textul legal citat, că pentru reținerea calității de colaborator al Securității, în temeiul art.2 lit.b) teza finală din O.U.G. nr.24/2008, este necesar ca înlesnirea activității de culegere de informații de la rețeaua informativă să se facă prin punerea la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu deținut de persoana în cauză iar punerea la dispoziție a spațiului să fie voluntară.

Or, așa cum rezultă din actele aflate la dosarul cauzei, prin angajamentul semnat sub nr.314556 (f.19 – dosar fond, primul ciclu procesual), intimatul-pârât a fost de acord cu punerea la dispoziția organelor de Securitate a imobilului în care locuia în Timișoara, remițând cheia respectivului imobil și înțelegându-se cu ofițerul desemnat asupra motivației oferite (f.20 – dosar fond, primul ciclu procesual), în cazul în care ar fi fost surprins de terți pătrunzând în imobilul pus la dispoziție.

În mod greșit a apreciat prima instanță că nu sunt întrunite condițiile legale pentru reținerea calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe intimatul-pârât.

Astfel, punerea de către intimatului-pârât la dispoziția organelor de Securitate a locuinței sale s-a făcut cu acordul acestuia, fiind dovedit caracterul voluntar al măsurii, în raport cu angajamentul semnat de acesta.

De asemenea, raportat la dispozițiile art.2 lit.b) teza finală din O.U.G. nr.24/2008, aplicabile în speță, în mod greșit a reținut instanța de fond că, în lipsa dovezilor privind natura și caracterul informațiilor eventual culese în urma punerii la dispoziție a locuinței, nu ar fi legală constatarea calității de colaborator al Securității.

Norma legală aplicabilă nu prevede, drept condiții pentru reținerea calității de colaborator al Securității, circumstanțe sau consecințe de natura celor invocate de instanța de fond ci, așa cum s-a arătat mai sus, numai înlesnirea activității de culegere de informații, prin punerea, în mod voluntar, la dispoziția Securității a locuinței sau a altui spațiu deținut, ceea ce intimatul-pârât a și făcut.

În consecință, apreciind că este fondat motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 din Codul de procedură civilă, în sensul greșitei interpretări de către prima instanță a prevederilor art.2 lit.b) din O.U.G. nr.24/2008, în temeiul art.312 din același cod, va fi admis recursul și va fi modificată sentința atacată, în sensul admiterii acțiunii formulate de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității și constatării calității de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul Petrică Ioan.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E**

Admite recursul declarat de reclamantul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității împotriva sentinței nr. 6509 din 14 noiembrie 2012 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată, în sensul că admite acțiunea formulată de reclamant și constată calitatea de colaborator al Securității în ceea ce îl privește pe pârâtul Petrică Ioan, fiul lui Bujor și Draghița, născut la data de 14.10.1963, în comuna Ciuchi, județul Caraș-Severin.

Irevocabilă.

Pronunțată, în ședință publică, astăzi 25 noiembrie 2014.

Judecător,
I. Măiereanu

Judecător,
D.I. Vartires

Judecător,
E. Ion

Magistrat-asistent,
A. Segărceanu